

Semnul lui Iona

1 martie 2008

Gili Cârstea

„Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Câțiva savanți ai poporului ales cereau o dovadă că lucrarea lui Isus este autentică, un semn divin că misiunea Sa are acreditare divină. Ca păzitori ai luminii, ei avuseseră de-a face cu mulți profeți mincinoși, „meteorici,” cum se spune pe la noi, și cunoșteau bine credulitatea poporului pe care cu onor îl conduceau. Ei cereau de la Isus o minune, un semn divin care să ateste că Dumnezeu și nu altcineva este în spatele soliei Lui.

Existau precedente biblice pentru o astfel de cerință? Desigur. De multe ori în vechime Dumnezeu Se identificase prin minuni și semne de netăgăduit, spre a confirma autenticitatea misiunii pe care dorea să o încredințeze slujitorilor Săi.

Spre surprinderea tuturor, cererea lor a fost întâmpinată cu un refuz categoric:

„Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pânțelele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona” (Mat 12:39-41).

Cam multă patimă, nu? Să acuzi biserica, singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ, că este vicleană și preacurvară – în sens spiritual, evident – nu era un exemplu prea bun de iubire și împreună simțire cu frații. Un astfel de limbaj respingător nu făcea decât să convingă pe oricine că solul respectiv nu vorbea în numele lui Dumnezeu. Ceea ce s-a și întâmplat. Ei s-au împietrit atât de mult în această convingere, încât nici chiar semnul proorocului Iona nu a reușit să-i mai ajute. Au avut sub ochi învierea, susținută de cele mai serioase dovezi, dar nici chiar acest semn nu a zguduit necredința cultivată în fața evidenței clare.

În acest punct se naște întrebarea tulburătoare: De ce o națiune păgână se poate pocăi în masă, la simpla declarație a unui necunoscut, iar poporul lui Dumnezeu nu reușește acest lucru nici când mesagerii au cele mai serioase acreditări cerești?

Când a intrat în Ninive, marea cetate a imperiului asirian, Iona nu avea niciun fel de acreditări, nu a fost însoțit de niciun fel de minuni, și nici nu și-a făcut campanie publicitară prealabilă, ca oamenii să știe că urmează să sosească în orașul lor un evanghelist. Era cuvântul unui necunoscut împotriva întregii autorități administrative și clericale a imperiului.

La acea dată, marea metropolă o ducea mai bine ca niciodată. Nu existau amenințări imediate, iar societatea se bucura de o prosperitate pe care doar capitala unui imperiu mondial o poate oferi. Ca și în Roma imperială de altădată, doar sclavii munceau, cetățenii ocupându-se de lucruri mai puțin degradante. Adică se distrau, cât de mult și cât de bine puteau, bucurându-se de abundența materială și de libertatea obținute prin forța militară.

Asirienii nu erau nici naivi, nici ruși de realitate. Se impuseseră pe plan mondial datorită rigurozității, seriozității și conștiinciozității pe care le mai admirăm astăzi, în mică măsură, la popoarele germanice. Erau o perfectă mașină de război, rapidă și aprigă, în fața căreia nu rezista nimic.

Când a apărut Iona în Ninive, asirienii nu i-au cerut un semn, o minune, prin care să poată valida declarațiile lui. Au ascultat cu atenție, au început să-și pună întrebări și au așteptat ca subiectul să fie tratat la nivelul autorităților. Acestea au reacționat imediat, deoarece chiar erau conștiente de responsabilitatea lor față de propriul popor. Chiar dacă era o alarmă falsă, o glumă proastă, ei aveau datoria să investigheze și să ia măsuri.

Probabil că avertizarea conținea și alte detalii, pe care istoria nu le consemnează, dar mesajul ajuns la urechile lor suna așa: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3:4).

Pentru o populație idolatră, scufundată în nelegiuiri și plăceri nepermise care „ajunseseră până la cer,” un astfel de anunț putea părea o glumă, în cel mai bun caz. La fel pentru conducătorii militari. Ninive era înconjurată de un zid înalt de aproape treizeci de metri, cu o mie cinci sute de turnuri, fiecare înalt de șaiszeci de metri. În plus, nicio amenințare militară nu se observa la orizont. Ce fel de nimicire ar putea lovi impresionanta lor citadelă, apărată de o formidabilă mașină de război?

Și totuși, a fost ceva în mesajul lui Iona care a zdruncinat serios viața din capitala imperială.

Anumiți cercetători spun că expresia „nimicită,” din avertizarea lui Iona, este aceeași expresie folosită pentru distrugerea Sodomei și Gomorei: „Cuvântul folosit pentru a exprima nimicirea este vechiul termen tehnic profetic, a răsturna, (Isaia 1:7; 13:19), care descrie nimicirea Sodomei și Gomorei (Lange Commentary, la Geneza 19:25).

Ei au făcut imediat legătura cu Sodoma și Gomora, iar perspectiva unei asemenea devastări totale i-a îngrozit.

Ca și Iona, împăratul și autoritățile din Ninive au dedus că Dumnezeu Însuși va distruge cetatea, așa cum a distrus Sodoma și Gomora. Această gravă pervertire a adevărului a fost posibilă doar datorită faptului că Iona era obsedat mai mult de slava lui decât de slava lui Dumnezeu, ceea ce l-a făcut să uite, să neglijeze și să anuleze lumina pe care o primise „în adâncimile pământului.”

În liniștea de mormânt a călătoriei lui, umilit de bunătatea și mila lui Dumnezeu, el a descoperit cea mai prețioasă lege din univers, care ar fi scăpat pe poporul lui Dumnezeu de multele nebunii în care s-a angajat de-a lungul secolelor. El a aflat acolo, sub talazurile care-l acopereau, că „Cei ce se lipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Deoarece există două categorii de oameni, cei care Îl cunosc și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, există și două moduri de a interpreta acest principiu etern.

Oamenii firești, așa cum s-a dovedit că era și Iona, cred că atunci când păcătoșii se „lipsește de idoli,” îndurarea încetează, și se transformă imediat în nimicire, adică lovește fără cruțare spre a menține autoritatea unui Dumnezeu ofensat. În acest mod vedeau problema și Iona, și împăratul asirian, și poporul: Ninive se lipise de idoli deșerți, iar Dumnezeu le punea în față două alternative: supunere absolută și imediată, sau nimicire totală.

Oamenii spirituali înțeleg că atunci când un popor se „lipsește de idoli,” îndurarea nu se transformă în armă de distrugere în masă, ci, cu delicatețe și respect, se retrage. Mai bine zis, este obligată să se retragă, deoarece se află sub obligația respectării liberului arbitru, garantat chiar de Dumnezeu cu un preț monumental.

Când Dumnezeu a spus poporului Său: „Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta (Deut 30:19), El nu a spus „Alege viața că altfel te omor.” El spune că atunci când alegem blestemul murim singuri și nu este nevoie de cineva care să ne pedepsească datorită alegerii proaste pe care am făcut-o. Când alegi moartea, nu trebuie să vină cineva să te omoare. Este alegerea ta, și îți asumi consecințele. Moartea este lucrarea unei puteri străine, care nu are nicio legătură cu Dumnezeu și guvernarea Sa: „Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restauratorul” (MH 75).

Expresia folosită de Iona suna cunoscut la urechile asirienilor, deoarece ei își cunoșteau foarte bine istoria. Când au fost nimicite Sodoma și Gomora, imperiul asirian era în plină formare și desfășura deja incursiuni militare în sud (Geneza 14). Asirienii știau bine cum se trăia în cetățile din câmpie, știau de avertizările primite și de reacția locuitorilor, și au fost îngroziți de distrugerea totală a acelor cetăți prin focul coborât din cer.

În acel timp de profundă idolatrie, doar zeii puteau fi capabili de asemenea pustiiri majore, doar ei dețineau secretul focului din cer. Iar martorii chiar așa declarau, că peste vale s-au prăvălit niște mingi de foc. Același limbaj este folosit

și de Spiritul Profetic: „Pe când soarele se ridica pentru ultima oară peste cetățile din câmpie, poporul se pregătea pentru încă o zi de goană nelegiuită. Toți erau preocupați să-și planifice afacerile sau plăcerile, iar mesagerul lui Dumnezeu era batjocorit pentru temerile și avertizările lui. Deodată, ca tunetul pe un cer senin, mingi de foc s-au prăvălit peste cetatea condamnată” (RH 13 nov 1913).

Acum asirienii din Ninive auzeau aceeași avertizare pentru cetatea lor, cu aceeași expresie folosită pentru Sodoma și Gomora. Impactul a fost total:

„Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post, și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici” (Iona 3:5).

Dar mai uimitor decât atât a fost că imperatorul însuși s-a implicat total în această criză, fără să apeleze la jumătăți de măsură sau diplomație, fără să se teamă pentru cariera lui politică, în cazul în care s-ar fi dovedit că a fost o simplă păcăleală. Decretul lui este categoric:

„Oamenii și vitele, boii și oile, să nu guste nimic, să nu pască, și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu, și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire, de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!” (Iona 3:7-9).

Decretul imperial prezintă toate elementele ecuației descoperite de Iona în fundul mării, că „cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.” Decretul recunoaște că locuitorii capitalei asiriene merg pe o cale rea, că au mâinile pline de fapte de asuprire, și că este normal ca Dumnezeu să fie mânios pe ei. Împăratul recunoaște că ei cu mâna lor au îndepărtat îndurarea, alipindu-se de idoli deșerți, care nu pot ajuta la nevoie. Acum dorea să aducă îndurarea înapoi peste cetate, iar singura cale pe care o cunoștea el era prin bocet, post și rugăciune. O asemenea sinceritate și determinare în recunoașterea păcatelor colective este amețitoare, venind de la un popor păgân, lipsit complet de cunoașterea lui Dumnezeu.

Nu le-a cerut nimeni o asemenea umilire generalizată. Solia lui Iona nu cerea așa ceva. Și totuși asirienii s-au umilit adânc înaintea lui Dumnezeu, recunoscând că nelegiuirea lor îi pune într-un asemenea pericol mortal.

Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată în istoria poporului lui Dumnezeu, chiar dacă El le-a cerut uneori explicit o astfel de pocăință. Ascultați ce spunea Ioel poporului lui, venind din partea Domnului:

„Încingeți-vă, preoți, și plângeți! Bociți-vă, slujitori ai altarului; veniți și petreceți noaptea îmbrăcați cu saci, slujitori ai Dumnezeului meu! Căci au încetat darurile de mâncare și jertfele de băutură din Casa Dumnezeului vostru.

„Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare; strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în Casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul... Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu

plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru... Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la sân! Să iasă mirele din cămara lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeul lor?” (Ioel 1,2).

Exact acest lucru au făcut asirienii, ca răspuns la decretul împăratului lor. Ei au fost capabili să înțeleagă că modul lor de viață îndepărtează îndurarea de la ei, și au fost dispuși să renunțe la acel mod de viață, condamându-l prin gestul de profundă pocăință uzual în cultura lor.

Nu ni se spune că anumite segmente ale societății au refuzat chemarea împăratului la pocăință. Aveau și ei partide și elite sociale, grupuri de interese sau patronate, dar nu se spune că cineva ar fi tratat cu ușurință criza prin care trecea imperiul.

Consilierul pe probleme de securitate nu a venit să-i spună: „Înălțimea voastră, avem și noi oameni pregătiți, savanți astro-fizicieni, preoți, generali cu experiență, dar ei nu observă niciun semn al vreunei devastări majore. Nu este riscant să vă lansați într-o astfel de aventură, doar pentru că un cetățean oarecare, cu o poveste destul de dubioasă și greu de verificat, face circ pe străzile noastre?”

Locuitorii din Ninive, de la împărat până la cel mai neînsemnat cetățean, au reacționat corect în fața unei posibile crize majore.

Prin urmare, avem aici două feluri de pocăință: Una colectivă, în sensul că împăratul a recunoscut vina colectivă a națiunii, pe care a chemat-o la pocăință prin exemplu personal; și una generalizată, adică absolut toată suflarea a ascultat chemarea împăratului, pe care o socoteau corectă și necesară. Absolut uimitor!

Deseori aud comentariile sarcastice ale unor frați față de pocăința colectivă pe care o susținem noi (și pe care o confundă cu pocăința generalizată, a fiecărui membru), spunând că nu este posibil să se pocăiască, și că nu se vor pocăi niciodată toți membrii bisericii.

Și de ce nu s-ar putea pocăi?

Dacă asirienii au reușit, de ce laodicienii nu ar reuși? Sunt ei mai păcătoși, mai idolatri, mai necredincioși decât asirienii? Dacă asirienii au fost capabili să se pocăiască, și colectiv, și generalizat, doar la declarația nesuținută de probe a unui străin venit de nicăieri, de ce Laodicea nu ar reuși să se pocăiască, și colectiv, și generalizat, la apelul Martorului Credincios, mai ales că are în față o istorie de 2000 de ani de apostazie și evlavie fără putere?

Împăratul asirian, ca reprezentant al poporului, recunoaște înaintea lumii și universului că națiunea peste care guvernează merge pe o cale rea, și că are mâinile

pline de fapte de asuprire, deși până la acel moment nu socotea că aceasta ar fi o problemă. Dar când a venit solia că Dumnezeu nu mai poate ține îndurarea întinsă peste Ninive, el a chemat imediat la o întoarcere completă de pe această cale. Întoarcere înseamnă metanoia, adică pocăință.

Îngerul bisericii Laodicea nici nu este lăsat să deducă, să presupună, care este problema poporului lui. Martorul Credincios, adică Unul mai mare ca Iona, îi spune fără ocolișuri: „Nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Consecința acestei realități este la fel de devastatoare ca și nimicirea asirienilor: „Am să te vărs din gura Mea.” Soluția este aceeași: „Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te.”

Ei bine, de ce nu are de gând îngerul bisericii Laodicea să asculte apelul Martorului Credincios? Cum se face că un împărat asirian poate fi mai perceptiv, mai umil și mai ancorat în realitate decât el? De ce semnul proorocului Iona nu are efect la îngerul bisericii Laodicea?

Împăratul asirian avea caracter. El putea foarte bine să-l arunce în pușcărie pe Iona, pentru diverse infracțiuni: tulburarea liniștii publice, amenințări la adresa siguranței naționale, subminarea puterii de stat, etc.

Vă aduceți aminte ce a făcut un împărat al lui Israel într-o situație asemănătoare? Ahab și Iosafat se pregăteau să plece la război, și toată preoțimea de la curte aplauda frenetic planul, asigurându-i că Dumnezeu zâmbește favorabil din cer. Vine Mica precum Iona, și fără niciun respect pentru solemna adunare, declară că planul este greșit și că urmează dezastrul național.

I-a trecut lui Ahab prin cap să decreteze bocet, post și rugăciune la nivel național? Nicidecum. L-a aruncat pe Mica în pușcărie, ca o pedeapsă pentru obrăznicia de a contrazice pe oamenii lui Dumnezeu care vorbeau de bine deciziile imperiale.

Acel păgân asirian nici măcar nu a cerut de la Iona un semn, o dovadă miraculoasă că solia lui este autentică și demnă de crezare, așa cum au făcut savanții lui Israel cu Hristos. El a crezut, a luat măsurile potrivite și le-a aplicat imediat. Monumental caracter!

Când Dumnezeu a trimis acestui popor „o foarte prețioasă solie,” care urma să pregătească calea Domnului, conducătorii poporului nostru au mers chiar pe urmele strămoșilor lor spirituali, care cereau un semn. Ascultați relatarea inspirată:

“Mulți care refuză solia pe care o trimite Domnul caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: ‘Arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli din 1888 [Waggoner și Jones] au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?’

“Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos. Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe

acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund, Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.

“Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (The EGW 1888 Materials, 415).

Astăzi opoziția față de lumina trimisă de Dumnezeu acestui popor nu este mai puțin înverșunată; poate doar mai subtilă. Frații nu mai cer un semn că solia este de la Dumnezeu. Doar sugerează că vor primi și ei solia 1888 când susținătorii ei vor demonstra că au ajuns neprihăniți.

Rezultatul unei asemenea mentalități?

“Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.”

Morala este tristă: Semnul proorocului Iona nu a folosit nimănui, nici acum 2000 de ani, nici astăzi, în ciuda credinței asiriene mărețe, care ne va umple de rușine în ziua judecății.

***